

Měsíčník 91. oddílu vodních skautů KOTVA

<http://kotva91.webnode.cz/>

IV. ročník - 2011

1.

91 PŘED

<http://perej91k.webnode.cz/>
sefredaktor.perej@seznam.cz

zima 2011

Poselství starších

Ing. Michal Mertens – Myšák

bývalý kapitán přístavu OMAHA

Sestry a bratři,

*vodní skauti, skautky, žabičky, vlčata
a činovníci oddílů vodních skautů působící
pod zastřešením přístavu OMAHA Plzeň.
Byl jsem osloven k napsání Poselství
starších Vám, kteří naplňujete svou
činností ideje skautingu, přátelství, pomoci
a v neposlední řadě i vodáckého
kamarádství.*

Rok 2010 byl pro Vás rokem, kdy jste prožili hodně radosti, ale i rokem složitým nejen z hlediska ekonomického, ale i mezilidských vztahů a vazeb. Proto jako jeden z těch, kteří pomáhali vzniku přístavu vodních skautů OMAHA před 20 lety, vám jako poselství předávám následující přání:

Buďte skauty se vším, co k tomu patří.

Rozvíjejte činnost v oddílech a jejich členskou základnu.

Nebojte se navazovat na tradice a úspěchy, kterých dosáhli vaši předchůdci, ale i vy sami v běžné činnosti a životě

Buďte svorní a podporujte své kapitány, kteří vás vedou při plavbě na vodách klidných i bouřlivých

Nebojte se realizace nových nápadů, myšlenek a směrů

Udržujte a prohlubujte obraz přístavu OMAHA, jako bašty vodního skautingu, kterou na teritoriálním území České republiky beze sporu byl a je.

A hlavně, položte důraz a prioritu do prostých lidských vztahů - přátelství, pomoci, důvěry v sebe i ostatní, čestnosti, naplňování skautských ideálů a myšlenek.

To vše vám zjedná ve společnosti vážnost a ocenění. My starší pak budeme s hrdostí sledovat vaše úspěchy a rozvoj celého vodního skautingu, na kterém se budete osobně podílet.

Přeji Vám všem úspěšný rok 2011.

Michal Mertens - Myšák

Okružní jízda

2010

Iva Kawi Kapounová

Stejně jako léta minulá čekala štáb klubů Bobří stopy předvánoční Okružní jízda. Účast ze strany klubařů byla sice menší, než obvykle, ale zase jsme se tím pádem mohli jednotlivých klubům více věnovat... Letos jsme tedy navštívili 352. KBS Tygří dráp ze Štramberka, 354. KBS Modrý Mautitius z Havířova, 350. KBS Mladé stromy z Hrabenova, Drobka z bývalého 306. KBS Stříbná letka a 5. AT Rejnoci z Plzně, spolu se skautským oddílem Kotva.

Ačkoli se prvně zdálo, že těch, kteří budou navštěvovat, je více než klubů přihlášených k návštěvě, nakonec jsme z Brna vyrazili jen tři – Čáp, Kawi a Renča. Jako první nás čekala návštěva u **352. KBS Tygří dráp**. Mohlo by se zdát, že tento klub, fungující již několik let, nemůže ničím překvapit. Opak však byl pravdou. Právě letos totiž klub prošel procesem „omlazení“, a tak jsme ze skupiny dětí, která nás, coby loupežníci, přepadla, jakmile jsme se přiblížili k jejich klubovně, poznávali jen vedoucí Anežku. Spoutané nás pak uvedly do své klubovny, kde jsme se „vykoupili“ vyprávěním příběhů z naší klubovní činnosti, a téže nás zde čekalo krásné teplo a výborné pohoštění.

Když jsme o pár hodin později stanuli na havírovském nádraží, byli jsme trochu zmateni. Místo členů **354. KBS Modrý Mauritius** jen pusto a prázdno. Vynořila se otázka: „Neselhala nějak domluva?“ Vtom však již Čápovi pípá mobil se zprávou: „Zeptejte se v nádražní pokladně na květináč.“ V odpověď na zdánlivě nesmyslný požadavek se nám od paní za přepážkou dostává do ruky obálka s dalšími pokyny: „Jděte do Tecs a hledejte v první knize, kterou při vstupu spatříte.“ Toho využíváme k zakoupení zásob jídla. Lísteček z knihy

nás posílá pro změnu k Lídlu s další zprávou ukrytou za bednou na posyp chodníků. Moje proroctví, že navštívíme všechny supermarkety v Havířově, se

nesplňuje, když jsme odkázáni na plácek před klubovnou. Zde se již setkáváme se Sovou a Adamem z klubu. V klubovně pak hrajeme různé vypečené hry, ať už poznávání kresleného obrázku (zkuste nakreslit „Liché spinové číslo“ či „Chucka Norrise“) nebo hádání města podle údajů čtených z atlasu. Před půlnocí přichází ještě

Bobr a dlouho do noci si povídáme.

Ráno není kam spěchat – čeká nás dnes jen jediný klub, **350. KBS Mladé stromy** z Hrabenova. Obzvlášťňujeme si proto trasu cestou přes polské Głucholazy namísto původně plánované trati. Samotná návštěva u Mladých stromů byla asi nejdelší ze všech. Trvala několik hodin, během nichž se vypravíme k jejich vlastnoručně postavené chatce na kopci nad Hrabenovem, zkusíme znovu hrát obrázkovou hru (leč už není tak úspěšná jako včera) a potom si dlouze prohlédneme fotky z klubovních akcí...

Další bod programu jakoby s programem klubovní Okružní jízdy nesouvisel – byla jím vidnavská trať, která dnešního dne sloužila naposledy.

Již zítra ji čekalo vyškrtnutí ze seznamu používaných tratí... Ale přesto – když jsme poté z motoráku vystoupili v Javorníku, čekala na nás Drobek a útulná

klubovna bývalého **306. KBS Stříbrná letka**, kde jsme se pod nástěnkami dýchajícími na nás kouzlo časů pominulých uložili ke spánku.

V neděli jsme se rozloučili s Drobkem, která zůstala v Javorníku, a Renčou, která musela domů, a vydali se, jen ve dvou, na dlouhou cestu až do Plzně, kterou jsme si zpestřili projetím lokálky vinoucí se pod brdskými hřebeny. Ve čtvrtém největším městě České republiky nás uvítali členové 5. AT Rejnoci ve spojení s vodáckým

oddílem Kotva. Nejdříve nás krátce provedli po městě (hlavně návštěva kostelní věže stála za to) a následně jsme skončili v teple skautské klubovny, kde jsme si prohlíželi fotoalba a kroniky, vyměňovali si zápisy do cancáků a jinak se bavili.

Ale povídali jsme si moc dlouho, čímž důvodem nám ujel plánovaný vlak. Sice jsem si myslela, že i tím dalším to lze stihnout před půlnocí do Brna, ale mýlila jsem se. Čekala nás tedy ne zrovna příjemná noc na českotřebovském nádraží, kde jsme se dočkali prvního ranního vlaku, který nás dovezl do našich domovů...

A co říci na závěr? Že i letošní Okružní jízda se vydařila a nezbyvá nic jiného než se těšit na další. Za rok ahoj!

Fotogalerie z akce: [http://kawi.rajce.idnes.cz/Okruzni_jizda_10. - 13. prosince 2010](http://kawi.rajce.idnes.cz/Okruzni_jizda_10._-13._prosince_2010)

RADY A NÁPADY DO KLUBOVNY I PŘÍRODY

Jak přežít v zimě?

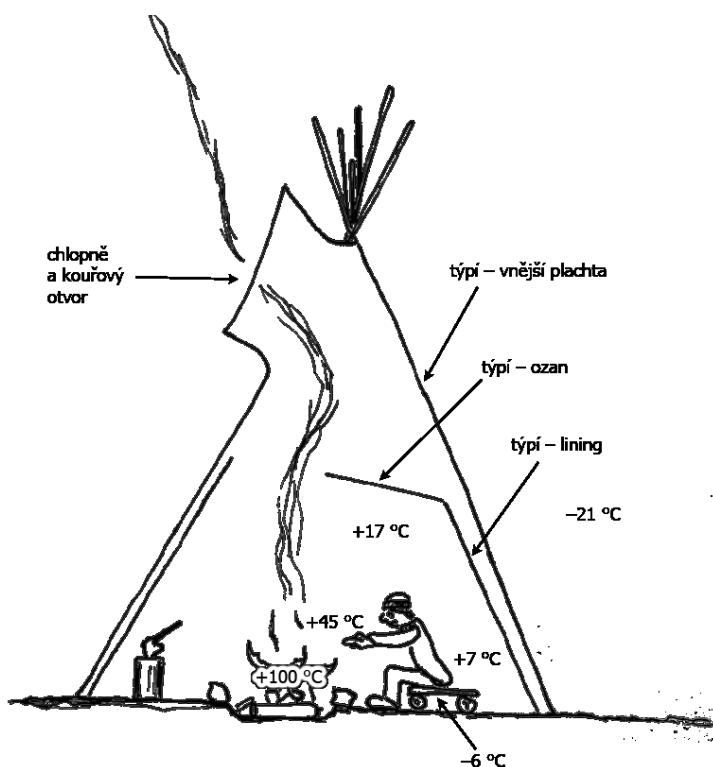
Jak přežít zimu? Jednoduše. Nepustit si ji příliš k tělu. A to doslova i obrazně. Doslova tak, že se pořádně vybavíš. Nepodceňíš oblečení, máš raději vše dvakrát až třikrát a dbáš na to, aby alespoň něco z toho zůstalo vždy v suchu. Velmi důležité je mít v teple nohy, od těch se nachladíš nejspíše. Taky pořádnou čepici na hlavu, rukavice. Teplou bundu, která aspoň částečně „dýchá“ – nezapaříš se v ní. Výborné je termoprádlo – v batohu nezabere moc místa, jako spodní vrstva poskytne neocenitelnou službu.

Uvědom si také nebezpečí nočního prochladnutí a vezmi si opravdu důkladný, teplý spacák – pokud takový nemáš, klidně dva slabší a používej oba zároveň. Dobrou karimatku, která bude izolovat ze země dotírající mrazivé pařáty.

Určitě nezapomeň doma kvalitní termosku – čaj v ní vydrží dlouho zahřátý a v studenějších chvílích potěší. Teplé jídlo je bezva, jeho konzumace má i hodně psychologický efekt. V týpku nebude úplné vedro, ale jsou tam k dispozici kožešiny. Čoud od ohničku tě vybízí k tomu, aby sis vzal více vrstev třeba i staršího oblečení, které může kouřem nasáknout... A to obrazné nepouštění si zimy k tělu? Prostě si vsugeruj – zvyknout se dá na všechno. I na tu proradnou, škodolibou a neúprosnou zimu. Souvisí to i s onou výbavou: kdo si namlouvá, že mu není zima, a přitom stepuje ve dvacetistupňovém mrazu v plavkách, tomu budiž sám Amundsen milostiv. Kdo je zase nabalen, že se nemůže ani pohnout, a přitom jej ofoukne i zaječí kýchnutí, toho rýmička stejně nemine... Takže vzhůru na věc – nepodceň to a zároveň se ničeho neboj!

Tepelný komfort v týpí

Na tomto nákresu vidíte rozsah tepelného záření v týpí. Většina tepla totiž ze stanu odchází otvorem mezi chlopněmi spolu s kouřem. Tomu zabraňuje plachta, zvaná ozan, pod kterou část teplého vzduchu cirkuluje, a která také částečně brání padání roztáté vody a popela na lůžka

táborníků. I tak ale největší část tepla pochází z přímého tepelného záření z ohně - co je v „zástinu“, je chladné.

Děkujeme Strejdovi Vláčkovi ze Šumperské pobočky SPJF za nákres, který jsme si dovolili překreslit.

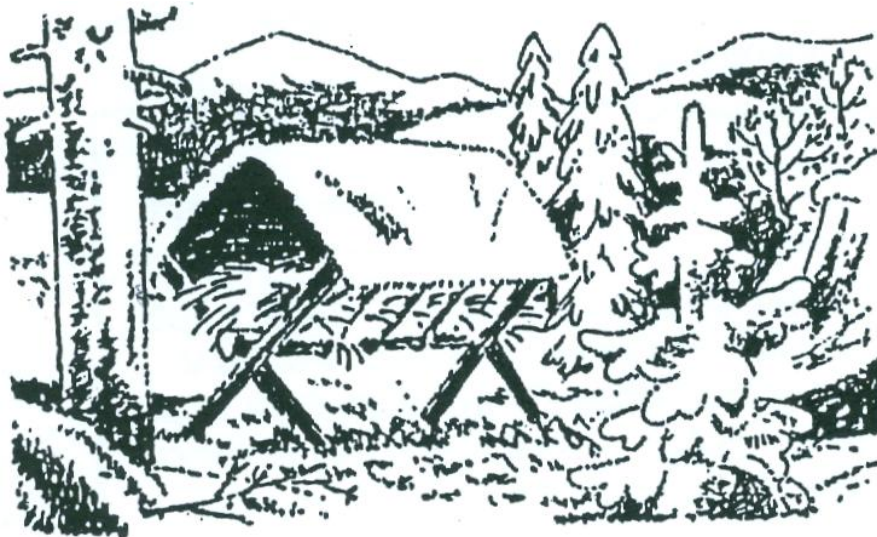
A co naši lesní přátelé?

Ač je zima v našich krajích stále mírnější, přece jen vždy nadejde několik týdnů, kdy sněhová pokrývka zamrzne tak, že se zvěř nemůže dostat ke zbytkům trávy a listů, kořínkům a plodům. Často pak okusuje konce větví, vrcholky stromků a kůru kmínků. Ty pak rostou dál zmrzačeny nebo odumírají.

I proto byste neměli na své čtyřnohé bratry ve volné přírodě zapomínat. Nemají teplý příbytek jako vy, chrání je jen hustá zimní srst, ale sílu a energii k přežití mrazů jim může dodat jedině dostatek potravy. Přestože mnohde lesáci přinášejí do krmelců dostatek krmení, jistě rádi přivítají i vaši nadílku. Někteří pomůžete přímo panu hajnému s rozvážkou, jiní mohou vyhledat krmelec opuštěný či dokonce neudržovaný a zchátralý, opravit ho a využít k příkrmování. To byste ale měli stihnout ještě v posledních hřejivých paprscích podzimního slunce. Mnozí z vás jistě nezapomněli na své lesní druhy a mají již v lese svůj krmeleček, přístřešek nebo aspoň krmítko pro ptactvo.

Stavba to může být různá – od skutečného krmelečku stlučeného z prken a trámků, přes bažantí zásypy až po přístřešky z chvojí. Zelené větve získávejte samozřejmě vždy pouze ze stromů poražených či vyvrácených větrem, nikdy ne ze stojících živých stromů. Z těchto větví můžete vytvořit také zástěnu proti navátí sněhu pod přístřešek a to ze směru převládajících větrů, zpravidla od severozápadu. Důležité je, aby stavba vydržela a zvěř váš úkryt objevila a krmení využila. Stopy kolem krmelce a zmizelá potrava je největší radost pro toho, kdo nadílku přinesl.

Někdy stačí dávat potravu k příkrmování pod smrk se zvláště hustými větvemi, nebo můžete vytvořit „vánoční stromek“ – krmítko. Zatímco do krmelců či přístřešků můžeme

přinášet seno, obilí či kaštiny a žaludy z podzimních sběrů, na stromek zavěšujte plátky jablek, mrkev, lůj pro sýkorky nebo krmnou směs, kterou si snadno připravíte. Do rozpuštěného loje zamíchejte mák, vločky, kroupy a strouhanku, nalejte směs do malých květináčků nebo otevřené borové šišky a nechte zatuhnout. Nabídku potravy mohou doplnit semena slunečnice, usušené trnky, jeřabiny či šípky.

Nedejte se však uspokojit pouhou vánoční nadílkou, kterou to většinou začíná. Příkrmování, na které si zvěř i ptáci rychle zvyknou, by mělo být pravidelnou záležitostí celé zimy.

Oddílové výsledky:***prosinec 2010*****1. Oddílové bodování:**Skauti a skautky:

1. místo – Píd'a (121 b.)
2. místo – Ilča (110 b.)
3. místo – Simi (81 b.)

Vlčata a světlušky:

1. místo – Shadow (127 b.)
2. místo – Ilič (102 b.)
3. místo – Safari (49 b.)

V prosinci ani jednou nechyběli: Píd'a, Ilča, Shadow a Ilič.

leden 2011**2. Oddílové bodování:**Skauti a skautky:

1. místo – Píd'a (89 b.)
3. místo – Ilča (80 b.)
6. místo – Simi (37 b.)

Vlčata a světlušky:

2. místo – Ilič (81 b.)
4. místo – Safari (64 b.)
5. místo – Shadow (54 b.)

V lednu 2011 ani jednou nechyběli: Píd'a, Ilča, Ilič a Safari.

3. Jircháře:**Pořadí**

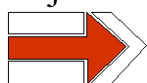
Pořadí	Jméno klubu	Počet doupováků	Domovská ulice	Celkem krejcarů	Aktuálně krejcarů
1.	AT Kluci z Kotvy	40	 Dohodová ulička	568	40
2.	354. KBS Modrý Mauritius	31	 Kominický plácek	320	44
3.	5. AT Rejnoci	16	 Popelové schody	234	8
4.	357. KBS Správný Směr	15	 Široká Dlážka	150	0
5.	352. KBS Tygří dráp	11	Pod Skřípajícím dubem	133	2
6.	350. KBS Mladé Stromy	1	Otevřená Zmola	77	65
7.	7896. KBS Rychlý Šípy	1	K Popravišti	65	65

Stručný přehled značení turistických tras v české republice

Turistické trasy jsou v ČR značeny čtvercovými pásovými značkami. Krajní barvy vyjadřují typ trasy: bílé- pěší, oranžové- lyžařské a žluté potom cyklistické trasy.

Prostřední barva je barvou tzv. vedoucí a podle ní se určuje barva trasy, resp. značky (např. po první značce půjdete po červené). Jako vedoucích barev se používá červená, modrá, zelená a žlutá. Tyto značky se odlišují také velikostí, např. pěší mají velikost 100x100mm, cyklo 140x140mm.

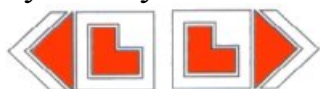

Mění-li trasa směr a není možno tuto situaci vyznačit značkami, použijí se šipky, které na změnu nejen upozorní, ale přímo nás do nového směru navedou. Prochází-li stejným úsekem několik tras různých vedoucích barev, jsou umístěny vždy společně.

To samé se týká také lyžařských (oranžové krajní barvy) a cyklo tras (žluté krajní barvy). Zbývá jen upozornit, že žlutá jako vedoucí barva je zde nahrazena bílou. Rozměr značky by měl být 140x140mm. Tento příklad se používá pro značení tzv. terénních cyklotras. (viz. dále)

V terénu se můžeme setkat také s tvarovými významovými značkami a to především na odbočkách k turisticky významným cílům. Tato nás např. zavede k vrcholu s rozhledem nebo k vyhlídce.

Odbočka ke zřícenině hradu nebo jiné historické památce.

Odbočka k jinému turisticky významnému místu.

Odbočka a značení ke studánce.

V blízkosti měst, rekreačních a turistických středisek se můžete setkat také s tvarovým místním značením. Vedoucí barva je vždy vpravo nahoře. Těchto místních značek se užívá hlavně pro značení kratších vycházkových okruhů.

Součástí turistického značení jsou také dobře známé směrovky a tabulky, které nás průběžně informují o tom, kde se nacházíme a jak daleko kam je. Pěší jsou krémově bílé, lyžařské oranžové a cyklistické žluté.

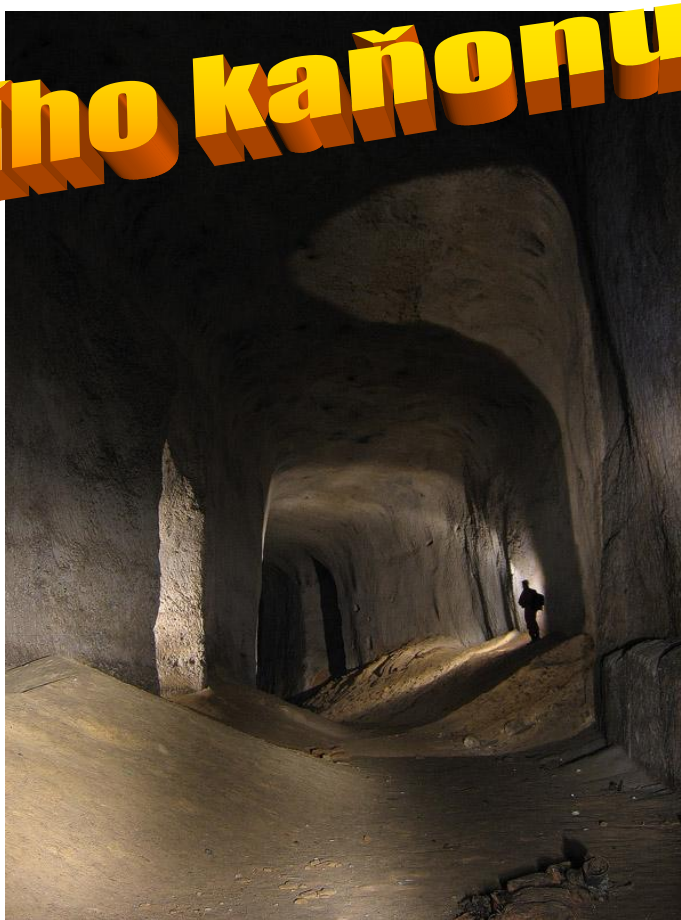
Pokud je pěší trasa součástí lyžařské nepoužívá se zvláštních lyžařských směrovek (první zleva), ale použije se společné značení s umístěním symbolu lyžaře u jednotlivých míst.

Typ na výpravu:

Štoly Grizzliho kaňonu

Kaolinový důl v Nevřeni u Plzně je unikátní památkou na v kraji kdysi rozšířený způsob těžby. Rozsáhlé prostory o výšce až 18 metrů byly v poměrně poddajných kaolinitických arkózách vyruvány ručně, postupně po etážích. Na stěnách jsou dosud ve výšce dobře patrné stopy po špičácích, i drobné výklenky na kahany. Surový kaolin byl hned vedle dolu drcen, rozplavován a ručně lisován.

Těžilo se tu přibližně mezi lety 1870 a 1897. Od padesátých let 20. století se o lokalitu začali zajímat plzeňští jeskyňáři, kterým se nakonec v roce 1981 podařilo část podzemí otevřít a zmapovat. Zpřístupněná partie sice tvořila jen část původního rozsahu dolu, jak je patrné i na povrchu z četných propadů, ale zato byla velmi dobře zachovalá.

Místo postupně vešlo v obecnou známost a stalo se cílem různě způsobilých výprav zblízka i zdaleka. Tvárnost zdejšího kaolinitického jílu dala vzniknout mnoha až uměleckým výtvorům i prostým reliéfním podpisům na stěnách. Jedním z nich, který před časem dokonce vyburcoval místní policii, byla umělá mrtvola navlečená do starých hadrů, jejíž pozůstatky jsou patrné v popředí.

Historie dolování kaolinu:

Zdejší podzemní důl byl původně založen v roce 1870 panem Susschem. Po té do roku 1884 se zde vystřídali další tři majitelé tohoto důlního díla. Jednalo se původně o velmi primitivní způsob ruční těžby. Materiál byl zpočátku dopravován na povrch ruční nebo koňskou silou. Teprve později v roce 1884 jeden z dalších majitelů

(Leo Wedeles) zavedl pokrokovější metodu dopravy využitím parního stroje. Doprava byla vedena dvoukolejnou železnici k drtičům a na dochovanou výsypku. Surovina byla z Nevřeně dopravována na nádraží do Kozolup. V letě se surový kaolin těžil v odklizu, v zimě pak podzemní těžbou. Způsob dobývání v Nevřeni probíhal pravděpodobně tak, že nejdříve byly vyhloubeny průzkumné čtverhranné šachty vypažené dřevem. Takto zjištěné ložisko bylo vyznačeno hlubokými příkopy. Samotná těžba byla prováděna ražením šikmé úpadní chodby přímo do ložiska surového kaolinu. V ložisku se chodba rozdvjovala. Vznikl systém chodeb oddělených ochrannými pilíři a spojenými s povrchem trychtýři a větracími šachtami. Vzhledem k malé vydatnosti ložiska byla těžba zastavena v roce 1897. V okolí se objevila bohatší ložiska kaolinu (Horní Bříza a Kaznějov), kde již byla těžba prováděna odklizem na povrchu a význam neprogresivního a drahého podzemního dolování značně poklesl. Ještě okolo roku 1950 začal být opětovný zájem o znovuoobnovení těžby kaolinu v Nevřeni, bylo však zjištěno, že zdejší ložisko neobsahuje kaolin vhodný k výrobě dlaždic, a tak bylo od záměru upuštěno.

Dochovaná část podzemí tvoří cca 300 dlouhé podzemní dobývky s velmi pravidelnými profily. Hlavní sály jsou propojeny spojovacími chodbami cca 2 m vysokými. Vzhledem ke způsobu těžby shora dolu vznikly sály místy až 18 m vysoké s bočními štolami, ve kterých jsou dobře znatelné

stupně. Většina chodeb končí dnes závalem. Na stěnách důlního díla se nachází z tvárného kaolinu plastiky, které zde vytvořili návštěvníci, bohužel v současné době je jich rada značně poničena od vandalů. Osvětlení podzemního dolu bylo řešeno karbidovými lampami umístěnými ve výklencích, které jsou dodnes dochované.

Všechny steny chodeb a sálu jsou poznamenány rýhami po ručním dobývání kaolinu. Původní vstup do dolu se nedochoval. Předpokládá se v místě výsypky na okraji vsi. Tímto směrem jsou i na povrchu znatelné propadliny po chodbách. Tato chodba je v podzemí pouze částečně přístupná, zbytek je zavalen. V místě začátku chodby je dochován v pískovci reliéf zkříženého mlátka a hornického kladívka s monogramem D.J. a letopočtem 1891. Současný vstup pochází z osmdesátých let minulého století, kdy byl jeskyňáři vyztužen. Jedná se o šikmo uloženou betonovou rouru cca 6 metru dlouhou. V roce 2005 byly propady do chodeb v okolí zajištěny a uzamčeny.

Fotogalerie:

http://www.podzemi.vplzni.com/podzemi_v_okoli_soubory/doly_soubory/dul_nevren/dul_nevren.html

Zlatá horečka v Dawsonu

(Kronika tábora u Korečnického mlýna v roce 2006 – napsala Kikina)

Autentický zápis o posledním táboře Kotvy na louce u Korečnického mlýna

Po zemitých kolech s kouřovým masem, tedy po obědě, byla další etapa táborovky – lov ryb. Hned po této náročné etapě jsme se opět setkali na náměstíčku a následoval další úkol: Vymyslet pro družiny jména a znaky a pro sebe zlatokopecká jména. Ještě jsem nenapsala, že v táboře počal vládnout mamon. Za vše včetně jídla se platilo novými oddílovými penězi – kotvuny, které jsme získávali podle naší úspěšnosti v táborové hře.

A večer byla první zpívaná v teepee. Jako správné kotvačky jsme se s Hádětem chopili kytar a pěly a pěly až do úplného vyčerpání všech členů. Pak ještě postavit hlídky, protože nikdo neví, co Žlutáky nebo Čerta napadne, a rychle spát...

5. táborový den – 5.7.2006 (Pedro Cvok se představuje)

„Balit, balit, honem balit! Za chvíli jdeme!“ Nikdo neví kam, nikdo neví, na jak dlouho, ale jdeme. Házíme věci do loďáků a balíme batohy, Čertův zoufalý pohled mi trhá srdce. Nikdo si totiž v tom spěchu nevzpomněl, jak nás to učil. Jeho pečlivé skládání a rovnání ostře kontrastuje se zbytkem tábora, kterýžto hromadně strká potřebné věci, kam se dá, div je nesešlapává, aby se tam vůbec všechno vešlo. Než se vyrazilo, ještě si Mat dvakrát skáknul na křížek, odkud chudák mával tak, že ho nikdo neviděl.

Protože jsme s Raplí zabodly prst kamsi do mapy zrovna na nápis „Kokotský les“, šlo se ke Kokotským rybníkům. Když jsme dorazili na místo určení, vyběhnul na nás odněkud šílený Pedro Cvok, ze kterého jsme dostali, že má zahrádku, kde pěstuje kotvuny, které zrovna dozrávají. Vyhnal nás k Čertovu kameni, kde byla šifra, kudy k jeho zahrádce. Po rozluštění nám

vyšlo, že máme jít k nejhlubší vodě v okolí, což bezesporu je Ejpovický lom. Tam jsme se utábořili a po večeri jsme pak sledovali nějaké typany, kteří se asi

tak dva metry od nás proháněli na motorkách. Vzrušující.

Jako třešnička na dortu byla dnešní poslední etapovka „Napájení koní“. Plnili jsme ešáky vodou ze zatopeného lomu. Úkol to nebyl vůbec jednoduchý, nesměli jsme k tomu použít nic umělého, jenom vlastní zdroje. Takže dutinu

ústní. Čert se tvářil zhnuseně, jak prý tuhle špínu můžeme vzít do pusy, čímž nám tenhle úkol ještě prodloužil, protože při pohledu na něj každý svůj náklad vypustil půl metru před osudným ešusem.

Ačkoliv hrajeme po skupinách, lehli jsme si všichni k sobě a sladce pod širákem pochrupevali až do následujícího rána.

6. táborový den – 6.7.2006 (Pedrova zahrádka)

Dnes ráno se nám nikomu nevedlo vystrnadit Patricka z postele. Naše naděje už pomalu umíraly a beznaděj naopak rostla, když tu situaci zachránila Pískle. Začala se k Patrickovi, dosud ležící ve spacáku, pomalinku přibližovat a Patrick tuhla a tuhla... a za chvíli tento psychický tlak nevydržela a vstala. Věřte mi, tak rychlé pohyby jsem u Patricka jaktěživ neviděla.

Potom následoval přesun na druhou stranu lomu (další etapa hry), poněkud netradiční, nestabilní a nepohodlný, ale budiž. Měli jsme k dispozici kajak a surfové prkno. Na druhé straně nás čekalo povídání o historii lomu a okolí a potom exkurze po domečku, kde nám paní babička ukázala kamna a Raple jí položila všetečnou otázku: „A tam jako topíte ohněm?“

Bez větší pohromy jsme se dostali zpět a vyrazili dál. Až na Chlum, kam jsme šli samostatně po jednotlivých zlatokopeckých partách. Na Chlumu nás čekal Čert, který nám sdělil, že zjistil, že Pedrova zahrádka je v Bukovci. Došli jsme tam před večerem a Pedro Cvok byl i se svým pohůnkem u řeky, kde na

zahrádce z provazů dozrávaly kotvuny. Radostně nás s lopuchem na hlavě vítal a zval na kotvuny, ale taky řekl, že koho při jejich sběru chytí, s tím bude zle. Nakonec to bylo tak, že na start jsme začali do zahrádky běhat a ukořistěné

kotvuny dávat každý na svou hromádku. Koho Pedro nebo jeho pacholek chytil, musel vše vrátit.

Když hra skončila, čekala nás další rána – dozvěděli jsme se, že tábořit můžeme na protějším břehu, kde jsou lodě, na kterých si pak můžeme převézt věci. Svlékli jsme se a přebrodili pod jezem na druhou stranu, kde byly nejen lodě, ale také Indián, který je hlídal. Byl to ještě větší vydřiduch než Kaštan, protože chtěl za loď celých 1.000 kotvunů. Loď dostal jen ten,

kdo ji měl koupenu už z dřívějšíka. Chtě nechtě jsme zase museli sáhnout do peněženek a platit. Naštěstí všichni kromě Yukonských psů měli peníze s sebou, takže si lodě mohli koupit, jenom Kašpárek musel brodit zpátky pro peníze. Potom jsme převozili na draze koupených lodích bagáž, postavili přístřešky a už za tmy se navečeřeli. Snad nás alespoň zítra nechají jet do Dawsonu na lodích...

7. táborový den – 7.7.2006 (Hlad zabíjí)

My jsme přece vodní skauti, žádný blátošlapky, což uznalo i vedení, a tak jsme mohli zpět do tábora jet na lodích. Cestou jsme měli hned dvě stanoviště, první na už zcela prozkoumaném plácku kdesi v lese u řeky. Tam zastavíme, kdykoli projíždíme kolem, a hrajeme na schovávanou, při které není důležité být co nejrychlejší, ale to, aby co nejvíce létaly vzduchem klacky. Okamžiky to byly vskutku zajímavé, například když mne pikající Čert odpískal a obvinil, že místo hry se tam někde opaluju. Samozřejmě, že jsem to nebyla já, ale Červenáček. Když Čert vykřikl mé jméno, Patrick už takhle chudinka vydeptaná mne začala tlačit po stráni níž a níž a přestala, až když uzřela, že nás obě držím jen na jednom kořeni. Podrážky jejích vodochodek však stále zůstávaly na mém obličejí.

Více z historie Kotvy zjistíte na <http://kotva91.e-plzen.cz/historie.html>

Jak bylo v prosinci 2010

zprávy z akcí oddílu:

Betlémské světlo - 18. 12. 2010

Letošní rozvoz Betlémského světla se neobešel bez drobných komplikací, ale nakonec vše dobře dopadlo.

Nejdříve jsme naštěstí včas zjistili, že mše v Železné Rudě se nestíhá, a tak jsme po dohodě s panem farářem a ústředím BS změnila trasu do Běšin a odtud pěší poutí na Čachrov...

Z Plzně tedy odjíždíme podle plánu rychlíkem do Horažďovic s vědomím, že vlak od Brna má asi hodinové zpoždění. To se ještě zvětšuje, takže v původní trase jede náhradní souprava a kurýři od Brna jedou dalším vlakem, o dvě hodiny později. Vše ale zvládáme, vypouštíme plánovanou dvouhodinovou zastávku u skautů v Sušici a na Čachrov přinášíme poselství Betlémského světla včas...

Rozzářený silvestr s Mohawký

30.12.2010 až 2.1.2011

Letošního silvestra jsme se poprvé v historii oddílu rozhodli strávit společně, přijali jsme pozvání příbramských Mohawků na hájovnu Na Dědku, kam dorazili též kamarádi z brněnské Hvězdy severu. V zasněžené krajině v okolí vrchu Třemšína jsme strávili čtyři dny plné pohody, dělání dřeva, her, dělání dřeva, rukodělek, dělání dřeva... Též jsme dobyli vrchol Třemšína a zpět se vraceli již za tmy.

Nový rok byl přivítán kytarovým večerem a prskavkami, z nichž jsme se snažili vytvářet různé nápisy a vzory. Jako novoroční překvapení přivezl Kanyatara skvělou trampolínu, kterou sestavil před hájovnou a na níž se nejen na Nový rok všichni vyřádili.

Co je co ve hře

GEOCACHING

Základní názvosloví

Geocaching je společenská hra a jako taková má kromě svých pravidel, o kterých jsme si povídali minule, také své výrazy a pojmy, pro nezasvěcené mnohdy nesrozumitelné. Co je tedy co?

Geocaching:

hra, při níž se podle GPS souřadnic hledá poklad, správná anglická výslovnost je džiokešin, v Čechách se používá výslovnost geokešing

Cache = Keš = Keška:

skrýš, poklad (výslovnost je keš – odtud také česká verze slova

Geocacher = Cacher = Geokešer = Kešer = Kešacher = Kačeři:

české verze slova označující hráče, hrajícího Geocaching

Mudlové = Muggle:

lidé nezapojení do hry Geocaching slovo pochází z Harryho Pottera, kde se jedná o lidi nemající tušení o existenci světa čar a kouzel

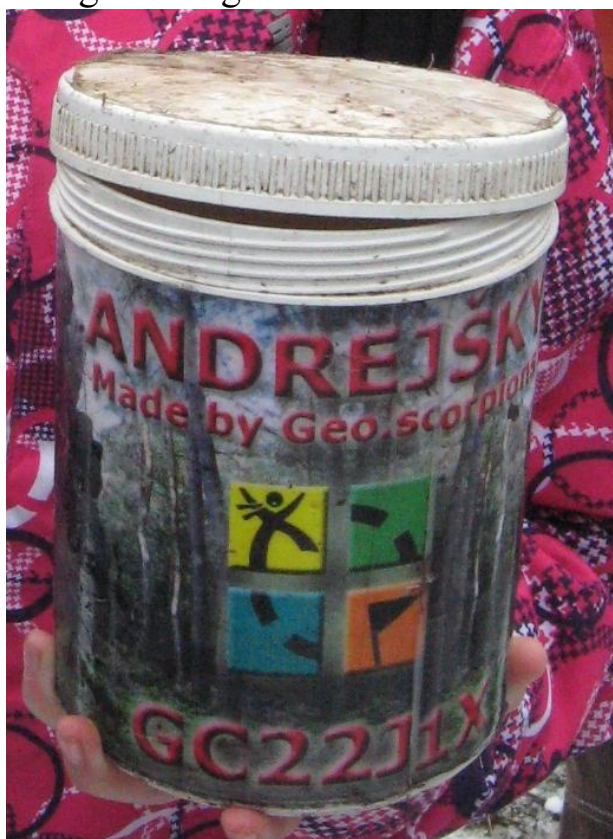
Typy keší

Mikrocache je velmi malá verze keše, jejíž nalezení je velmi náročné. Velikost odpovídá obalu od fotografického filmu.

Mysterycache - pro nalezení takovéto keše je potřeba k získání souřadnic vyluštit hádanku nebo hlavolam. Některé jsou velmi obtížné.

Tématické keše - některé keše se používají pro výměnu jen určitých předmětů. Existují speciální keše pro plyšáky, mince, dopisy atd.

Multicache je keš složená z několika samostatných. Na každé sadě souřadnic najdete dílčí informace, které vás navedou k nalezení cílové multikeše.

Virtuální keš je keš, která fyzicky vůbec neexistuje. Jako důkaz nalezení místa se používají fotografie nálezce na označeném místě.

Earthcache je forma virtuální keše, pro jejíž splnění nestačí jen fotografie. Pravidla stanovuje zakladatel, často se jedná o zjištění nějakých informací a otázky mívají edukační charakter. Earthcache se používá například v národních parcích, kde nalezete založit klasickou keš.

Hvězdičky a velikost keší

Jednotlivé keše jsou ohodnoceny hvězdičkami podle obtížnosti terénu:

1. chodníky, silnice, zpevněné cesty, lesní a polní cesty – vhodné i pro kočárky, invalidní vozíky
2. nezpevněné cesty, pěšiny nebo jednoduchý volný terén – vhodné i pro děti
3. těžší terén bez cest
4. těžký terén, strmé svahy, horolezecké terény, lezení na stromy, bažiny, brodění řek – vhodný jen pro sportovně zdatné jedince
5. terén vyžadující speciální potápěčské nebo horolezecké vybavení

V hvězdičkách je také zohledněna míra ukrytí keše:

1. snadno identifikovatelná skryš, nezahrnuje Multicache
2. standardně ukrytá keš – stromy, pařezy atd., může se jednat o jednoduché Multicache
3. důmyslně ukrytá keš, složitější Multicache, Mysterycache
4. těžko objevitelné úkryty, časově náročné keše, dlouhé Multicache, obtížné Mysterycache
5. nejtěžší, nejnáročnější Mysterycache

U jednotlivých keší je také vyznačena jejich velikost. Je to důležitý údaj, je dobré vědět, jak velký předmět se hledá. Běžně se rozlišují tyto velikosti keší:

Nanocache = miniaturní (nově rozšířená velikost, zatím nepodporovaná na internetových serverech, označují se jako micro – velikost menší než 1 cm)

Microcache = velmi malá (velikost cca krabičky od fotografického filmu, používají se také krabičky nebo tuby od léků, nebo speciální krabičky s magnetem)

Small = malá (objem 0,5 až 1 litru, obvykle menší plastová krabice s víkem)

Regular = normální (objem od jednoho litru, většinou plastové krabičky s víkem)

Large = velká (objem několik litrů, může se jednat o barel, kbelík s víkem, kufr)

Co nás čeká v únoru a březnu 2011:

Informace a podrobné pokyny k akcím jsou na Facebooku – vstup z oddílového webu „Kalendář akcí“ (pouze pro registrované členy oddílu)

Z - základní bodovaná akce s povinnou účastí

V - výběrová nebodovaná akce pro vybrané členy oddílu

D - dobrovolná volitelná akce

N - nebodovaná akce

1.2.2011	Z	32. Oddílovka v krojích	
3.-6.2.2011	Z	33. Temné uličky	pořádá Bobří stopa
8.2.2011	Z	34. Schůzka	
13.-20.2.2011	N	35. Expedice Roháče 2011	běžky a sjezdovky
22.2.2011	Z	36. Schůzka + plavání	bazén Slovany
1.3.2011	Z	37. Oddílovka	šifry a paměťové hry
6.3.2011	Z	38. Výprava	v případě sněhu běžky
8.3.2011	Z	39. Schůzka	
15.3.2011	Z	40. Schůzka	
18.-20.3.2011	Z	41. Přístavní setkání	pořádá Omaha
22.3.2011	Z	42. Schůzka	
29.3.2011	Z	43. Schůzka + plavání	bazén Slovany

Měsíční úkol: Přinést ke kontrole řádně doplněnou KPZ (nebo lékárničku)

Zkontroluj si řádné doplnění věcí v KPZ nebo osobní lékárničky, na schůzce 22.2.2011 zkontrolujeme, zda máš vše potřebné po ruce.

Co chystáme:

V dubnu nás čeká společné splouvání Čeňkárny s Hvězdou severu na raftu a vzducholodích a tábořením a tradiční Odemykání plzeňských vod se soutěží pořádané přístavem Omaha zakončené jednodenním splutím Berounky, které si zpestříme odlovem několika kešek v blízkosti řeky.

Na velikonoce pak uskutečníme vícedenní výpravu, na které mimo jiné v případě příznivého počasí splujeme také nějakou novou řeku, kde jsme ještě nebyli. V jednáni je ubytování ve skautském srubu v opuštěné skalnaté krajině – takže doufejme, že to vyjde. Určitě budeme nějaký čas také věnovat malování vajíček a jiným velikonočním zvykům a tradicím. Samozřejmě nebudeme zapomínat ani na kešky a vůbec orientaci v terénu, vyzkoušíme vaření pro celý oddíl na otevřeném ohni a vyzkoušíme si stavbu stanů a další tábornické dovednosti.

Oddílový obchůdek

nabízí:

Skautskou stezkou (encyklopedie)	170,- Kč
Skautská praxe I.	40,- Kč
sešitek na technický zápisník	30,- Kč
skautský šátek (modrý, žlutý)	40,- Kč
domovenka „Plzeň“	20,- Kč
číslo oddílu	8,- Kč
oddílové barvy	12,- Kč
šňůrka k píšťalce	6,- Kč
samolepky se znakem oddílu	3,- Kč a 7,- Kč
pohlednice ze života oddílu	5,- Kč
Expedice Delta (výprava do delty Dunaje)	220,- Kč

Soutěž

body

Cestou na expedici „Roháče 2011“ se pokusíme odlovit po republice několik kešek potřebných do hry „Po stopách zvěrokruhu“.

Jednou z nich je i „Šmoulí keš“ poblíže Brna, jejíž souřadnice jistě velice rychle rozluštíte:

Vyluštěné souřadnice pošlete na oddílový mail kotva@email.cz, boduje se pořadí došlých odpovědí.

Zimní výpravy

prosinec 2010 – leden 2011

